

Sygn. akt IV CSK 729/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku S. Spółki Akcyjnej w W.
przy uczestnictwie A. S. i T. S.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 maja 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wymogowi zawartemu w punkcie pierwszym skarżąca nie podołała przedstawiając problemy prawne w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Ponadto powołanie się na zaistnienie tej przesłanki wymaga sformułowania zagadnienia prawnego odwołującego się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu,

cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Na marginesie jedynie można stwierdzić, że bez znaczenia pozostaje kwestia przedawnienia roszczenia właściciela nieruchomości z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, skoro roszczenie to nie przysługuje mu w stosunku do nieuprawnionego posiadacza służebności i może je zgłosić tylko w ramach wynagrodzenia z tytułu jej ustanowienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 18), zaś związek zagadnienia roszczeń przysługujących właścicielowi na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z rozstrzygnięciem niniejszej sprawy nie został wykazany. Nie zachodzi też potrzeba dodatkowej wykładni art. 305¹ k.c. w zakresie ustalania zasad wynagrodzenia za ustanowienie służebności; strefa ochronna kwalifikowana była jako element posiadania w zakresie służebności i ograniczenia prawa własności nieruchomości (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CZP 43/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 18, z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 29/05, OSNIC 2006, nr 4 poz. 64, wyrok z dnia 14 listopada 2013 r., OSNIC z 2014 r., nr 9, poz. 91). Wobec powiązania przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z niedopuszczalnym, w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., zarzutem naruszenia art. 278 § 1 w zw. z art. 233 § 1 i 13 § 2 k.p.c. brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący skutecznie wykazał okoliczności uzasadniające jej zaistnienie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.)